

Datum: 11.07.2019

Medij: NIN

Rubrika: Bez naslova

Autori: Dragan Jovičević

Teme: manifestacije važne za Mađare u Vojvodini

Napomena:

Površina: 496

Naslov: Brod duhova

Strana: 3

Драган Јовићевић

Брод духова

Када се изјаве јавних личности, било да су из политике или са естраде, извлаче као засебне форме у рубрикама *изјава* или *мисао дана*, све чешће се питамо да ли, и у којој мери, оне треба да буду смешне или не треба то да буду уопште. Тако је минуле, недеље, један дневни таблоид пренео у врху своје рубрике Култура, рубрике која иначе постаје својеврсни мигрант у српској дневној штампи, изјаву актуелног министра за културу и информисање Владана Вукосављевића, који је рекао следеће: „Дух културе мора да прожима сваки кутак наше земље. Ми смо у истом чамцу са истим веслима и идемо у истом правцу.“

Ко смо то „ми“ у министарском чамцу? Да дух културе треба да прожима сваки кутак несумњиво је тачно, и бројни су они који се за то здушно боре. Али ко управља тим веслима и ком правцу треба да се упуте сви који се на тај пут одваже, како нам поручује министар?

Истог тренутка отишао сам у инбокс своје електронске поште, како бих међу недавно пристиглим саопштењима, које иначе Прес служба Министарства културе и информисања на дневном нивоу шаље, излистао које су то активности министра биле. Укуцавши у претрази *Министарство културе* сетио сам се и због чега све ређе отварам мејлове који са те адресе стижу. Министарство културе, које би ваљда прво требало да се бори за писменост, постало је рекордер по броју неписмених, граматички и словно неисправних мејлова. Дуго су, рецимо, стизали мејлови од *министра РТС Ва* културе, па сам, сећам се, једном када сам сматрао да на то ипак неко мора да им укаже, одлучио да окренем број уредно исписан у дну мејла *министра РТС Ва* и питао, можда мало грубље но што је требало:

У свести министра, Борка Павићевић за културу није урадила ништа, вероватно као ни уметници независне, алтернативне или андерграунд сцене. Они не постоје у тако савреном складу српске културе, резервисане само за политички подобне

Уредник Културе

Извините, да ли сте ви нормални?, на шта ми је иначе љубазни женски глас тамошње службенице одговорио кроз смешак: *Хвала што сте јавили, нико то изгледа није приметио*, што сам некако могао и сам да претпоставим... И заиста, недуго затим, та грешка је уклоњена. Ето, помислио сам, ипак можда има наде, барем тако ситне. Додуше, приметно је да у последње време Прес служба Министарства не може да се договори да ли се прес, у латиничном писму, пише са једним или два „с“, а још мање како заправо саопштења за јавност треба да изгледају, те често шаљу исправке текстова који су већ објављени. Но да не закерамо сада много. Навођење ових примера само је илустрација због чега се заправо све ређе упуштам у отварање мејлова ресорног министарства.

И тако, из недавно објављених саопштења, лако је закључити да је министар за културу и информисање несумњиво један врло вредан човек. За отприлике месец дана успео је да угости делегацију кинеске провинције Шандонг, да отвори изложбу кинеског сликарства, да обиђе Аранђеловац и отвори културни центар „Коло“ у једној мађарској бањи (чији је назив иначе у саопштењу погрешно написан, но добро...).

Међу мејловима су и телеграми саучешћа који, чини се, брже од свих других саопштења стижу до јавности. Министар не пропушта прилику да саосећа са губитком људи који су задужили културну и јавну сцену, или барем оних људи који су је задужили по његовим критеријумима. Јер, ако је грешком којим случајем заборао да пошаље телеграм саучешћа поводом одласка Борке Павићевић, не знам која би то обавеза око кинеских или мађарских провинција могла да га оправда. Ипак, бојим се, то није изостављено случајно.

Сасвим очито, у свести министра, Борка Павићевић за културу није урадила апсолутно ништа. Вероватно као што за културу ништа нису урадили ни уметници независне, алтернативне или андерграунд сцене. Они не постоје у тако савреном складу српске културе, резервисане само за политички и друштвено подобне.

И за кога ће онда бити места на том чамцу, који министар помиње у својој изјави? Када ће почети пребројавање оних који ће у њега стати? Или можда на време треба да одлучимо да ли ћемо се њима отиснути у будућност на коју смо позвани. Јер овако, будућност српске културе, сасвим је јасно, није намењена онима који другачије доживљавају уметност и реалност, што се у много чему изједначава и са актуелном политиком земље у којој живимо. У тој будућности неће бити места за заоставштину једне Борке Павићевић, неће бити ни за оне чија је уметност одмакла од средњовековне културе. У тој будућности поделе су знатно дубље и страшније, и припадност политичким фракцијама одлучиваће у много чему

о култури сећања.

Но док тај чамац не заплочи, можемо ваљда мало и да одахнемо. За сада, реч *министарство* је написана како треба.

НИН/11/7/2019. 3

